

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a warm, intimate setting. The man, with dark hair and a white shirt, is looking at the woman with a gentle smile. The woman, with vibrant red hair and a green top, is leaning into him, her hand resting on his shoulder. The background is softly blurred, showing warm lighting and hints of a home interior.

Michelle Smartová
Plamen,
který nevyhasl

MICHELLE SMARTOVÁ

PLAMEN,
KTERÝ NEVYHASL

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

hned třikrát se tento měsíc můžete začíst do oblíbených příběhů na pokračování. Ve Sladkém životě je to kniha Můj řecký ďábel od Caitlin Crewsové, která navazuje na Bezohledného Řeka. O něm jste se mohla více dozvědět v září.

Rovněž ve Sladkém životu za Vámi přicházím s knihou Pravidla nejsou pro bohaté od Lucy Kingové. Je to závěrečná část trilogie o bratrech z Argentiny. První díl, nazvaný Příběh plný tajemství, vyšel v červnu, v srpnu pak sága pokračovala příběhem pojmenovaným Zkrocení benátského vlka.

Jestliže ve Sladkém životu jedna trilogie končí, ve Sladkém životu Duo jiná začíná. Emmy Graysonová napsala sérii knih o španělských bratrech Cabrerových. První díl se jmenuje Sladké hrozny Andalusie. Další díl vyjde v prosinci pod názvem Týden ve Francii. A závěru se dočkáte až příští rok, v únoru v knize, jejíž český název zatím ještě nebyl stanoven.

Pevně věřím, že se Vám budou tyto příběhy plné romantiky líbit.

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

**PLAMEN,
KTERÝ NEVYHASL**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Forbidden Innocent's Bodyguard

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Michelle Smart

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8355-7 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8356-4 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8357-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Elsa Lopezová neklidně přecházela sem a tam po pokoji. Posledních několik dní na žádost matky nepřekročila práh svého vídeňského bytu a jen trpně čekala, až si ji přijede vyzvednout muž, který ji bezpečně doprovodí do Valencie. Návrat do bezpečí rodinného sídla matka nečekaně uspíšila o několik týdnů. V minulém týdnu se také bez vysvětlení zvýšil počet jejich tělesných strážců. Jeden teď stál přede dveřmi bytu, další hlídal u předního vchodu do domu, kde měla pronajatý byt, třetí u zadního. Snadno si vyvodila, že jí teď hrozí nebezpečí ještě smrtelnější, než v jakém žila už téměř rok.

Znovu si v telefonu přečetla poslední matčin šifrovaný mail. I na druhý pokus na ni působil jako nerozluštitelná hádanka. Obě se už dlouho chovaly, jako by někdo četl každý jejich vzkaz a odposlouchával všechny telefonické hovory. Úzkost a snad až chorobná podezíravost se nepozorovaně staly nedílnými součástmi jejich životů.

Připrav se k odjezdu v den Samsonových narozenin. Tvůj doprovod už všechno zajistil. Věř jen jemu. Nevěř nikomu jinému.

Samson byl první pes, kterého s Marisou dostaly od rodičů v době, kdy ještě obě chodily do školky. Po

celých dvanáct let jeho života pak poctivě slavily devátého července.

Devátého července bylo dnes.

Uslyšela zaklepání na dveře. Než je otevřela, podívala se pro jistotu na obrazovku bezpečnostní kamery. Od otcovy vraždy se naučila dělat *pro jistotu* mnoho věcí, na něž by nikdy předtím ani nepomyslela.

„Přijel váš doprovod,“ oznámil jí zachmuřený strážce, když odemkla a vpustila jej do bytu.

„Je to někdo z vašich lidí?“

Potrásl hlavou.

„A kdo to tedy je?“

Otázka zůstala bez odpovědi. Strážný pokynul k velké cestovní brašně položené vedle dveří. „Tohle je všechno, co si berete?“

Zvedla brašnu a přehodila si její popruh přes rameno. „Ano.“ Při občasných návratech do Valencie vždy cestovala nalehko. Prožila ve Vídni pět let, doma ale měla pořád svůj dětský pokoj se skříněmi plnými oblečení a doplňků. V poloprázdné brašně byla kromě prádla jen kosmetika, kabelka a pas.

Její byt byl v patře hezkého starého činžovního domu s bílou fasádou a zelenými okenními rámy, hned nad pizzerií a knihkupectvím. Sešla za strážným po úzkém schodišti do přízemí a vyšla na dvorek dlážděný kočičími hlavami.

Bylo krátce před polednem a kavárna na druhé straně ulice kypěla životem. Léto bylo v plném proudu a ulice bohémské čtvrti byly i o prázdninách plné studentů a umělců v neformálním oblečení. Její pozornost ale přitáhla vysoká postava svalnatého muže s krátkým plnovousem a očima zakrytými slunečními brýlemi, který se opodál nedbale opíral ramenem o zdobený litinový kandelábr. Na hrudi měl křížem složené paže se svaly vyvinutými tak, že se zdály silnější než její stehna.

Něco jí na něm už na první pohled připadlo až nepříjemně povědomé.

Hned nato ucítila, jak se jí na okamžik zastavuje srdce. Zastínila si dlaní oči proti oslepujícímu slunci a po několika krocích prudce zastavila. *To přece není možné...?*

Spustila dlaň k pasu a se zatajeným dechem ulpěla na muže dlouhým, zkoumavým pohledem.

Zvolna k ní vykročil. Jeho oděv, tmavošedé kalhoty s tmavomodrou košilí a uhlově černou vestou, se nehodil do letního počasí a koneckonců ani do umělecké čtvrti. Vlnité černé vlasy měl hladce sčesané dozadu a i přes plnovous, který si musel nechat narůst teprve nedávno, jej už po prvních krocích poznala.

Santi.

Matka tedy poslala Santiho...

Stanul před ní dříve, než stačila zformulovat jedinou souvislou myšlenku. V širokém úsměvu se mu zableskly dvě řady bělostných pravidelných zubů. Zvolna jí položil na ramena dlaně těžké jako medvědí tlapy. Sklonil se k ní, přitiskl tvář na její, jako by chtěl u ostatních vzbudit zdání, že se tu právě potkávají dva důvěrně známí přátelé, a varovně zašeptal: „Usměj se a tvař se, jako bys byla ráda, že mě vidíš.“

Smysly jí zahalila vůně jeho kolínské, která se jí v uběhlých letech vybavovala častěji, než by jí bylo milé. Ucítila, jak jí na tváři lechtá tření jeho krátkých vousů. Byla příliš překvapená, než aby dovedla udělat, o co jí právě požádal. Instinktivně ucukla a sevřeným hrdlem se jí povedlo vypravit jediné slovo: „Ty?!“

Sevřel dlaně na jejích ramenou a usmál se ještě zářivěji. „Ano, já. Taky jsem ohromně šťastný, že se znovu potkáváme. Teď je ale nejvyšší čas dát se do pohybu.“

Vážný, vrnivý hlas jí rozechvěl všechny smysly a na okamžik se jí zázrálo, jako by se kolem ní začal dvorek otáčet.

Santiago Rodriguez byl až ten úplně poslední, od koho by se chtěla nechat doprovázet domů. Od chvíle, kdy zahanbeně prchala z jeho rozházené postele, už sice uběhlo pět let, jí ale připadalo, jako by to bylo včera. Zmateně se ohlédla po strážci, který ji sem doprovodil, ten se ale už stačil vrátit do domu.

Santi zatím dovedně skryl netrpělivost a s vypětím všech sil udržel na tváři úsměv. Spustil jí dlaně z ramen a mlčky ji vzal ruku. Když se mu pokusila vytrhnout, nedovolil jí to. „Na tohle teď není čas, *chiquita*. Musíme se dát do pohybu. Usměj se a pojď se mnou.“ Zatahal ji za ruku a přiměl, aby spolu s ním vykročila směrem k známé nákupní třídě Mariahilfer StraÙe.

Aby alespoň trochu uvolnil napětí, které mezi nimi už od první chvíle zavládlo, po několika krocích žertovně prohodil: „Proč sis musela ze všech míst k bydlení vybrat zrovna pěší zónu? Myslel jsem, že budu muset nejdřív někoho zabít, abych měl kde zaparkovat.“

Neodpověděla.

Využil svůj smysl pro orientaci a převedl ji přes širokou třídu plnou nakupujících do postranní uličky. I když za ním teď tiše a poslušně cupitala, ani na okamžik nepustil z dlaně její ruku. Tušil, že kdyby jí dal sebemenší příležitost, uprchla by.

Na otcově pohřbu se tvářila, jako by pro ni byl vzduch. Nečekal sice, že by jej uvítala s nadšením, nechápal ale, proč se chová, jako by jí byla jeho přítomnost odporná, navíc ve chvíli, kdy kvůli ní dával všanc vlastní život. Kdysi jej doprovázela jako stín, ale první slovo, které mu po pěti letech věnovala, pronesla tak, jako by mu chtěla naznačit, že je jí jeho přítomnost příjemná jako bláto na botě.

Teprve teď si uvědomil, že s ní naposledy doopravdy hovořil tu noc, kdy ji našel ve své posteli. Když ale uvážil, jak byla tehdy opilá, udivilo by jej, kdyby si pamatovala na cokoli z toho, co se tehdy stalo nebo co

bylo vyřčeno. On sám se ze všech sil snažil na obojí zapomenout.

Mlčky došli na Naschmarkt, téměř dva kilometry dlouhý trh, který navzdory brzké hodině praskal ve švech směsí místních i turistů. Santi už předem usoudil, že pokud by je někdo chtěl sledovat, nabídne jim tržnice jedinečnou příležitost, jak se pronásledovatelů zbavit. Sevřel o něco pevněji její dlaň a několikrát rychle a bez sebemenší výstrahy prokličkoval mezi stánky. Vstoupil do kavárny, vyšel jejím zadním vchodem a několika dalšími postranními uličkami Elsu dovedl k místu, kde nechal stát svůj vůz.

Hodila jediný pohled na malé bílé auto, které už mělo svá nejlepší léta dávno za sebou, a pochybovačně svraštila obočí. „To mě budeš zachraňovat v *tomhle*?“ Vůz byl odhadem stejně starý jako ona a ani při nejlepším vůli se nedal považovat za cenný veterán. „A před kým vlastně? Před únosci?“

Ušklíbl se a ručně odemkl dvířka u spolujezdce. „Když jsi takový povoz nečekala ty, nebudou ho čekat ani oni.“

Potvrzení jejích nejčernějších obav ji zasáhlo jako ledová sprcha. Musela se chytit rámu otevřených dvířek, aby se jí nepodlomila kolena.

Santi z její tváře vyčetl, na co právě myslí, a jeho úsměv rázem pohasl. „Ty jsi to nevěděla?“

Zkusila si navlhčit vyschlá ústa. „Věděla jsem, že mi hrozí nějaké nebezpečí, ale podrobnosti jsem neznala,“ zachroptěla. „*Mamá* mi psala, že mi všechno poví můj doprovod... což jsi podle všeho ty.“

„Vysvětlím ti to cestou,“ slíbil.

Usedla do vozu a sklonila hlavu až ke kolenům. Zhluboka se nadechla a napadlo ji, jaké měla štěstí, že před chvilkou neomdlela.

Santi zatím vylouzl do auta druhými dvířky. „Budu potřebovat tvůj telefon,“ poznamenal.

„Proč?“ zajímala se temně.

„Nejspíš ho sledují.“

Mlčky vytáhla přístroj z kabelky a podala mu ho. Upustil ho otevřenými dveřmi vozu na chodník a rozdrtil podrážkou boty. „Mám pro tebe v kufru náhradní,“ uklidnil ji.

„Tak dobře,“ zašeptala.

„Není ti něco?“

Zhluboka se nadechla a zvedla k němu hlavu. „Nic mi není.“

„Tak si zapni pás, *chiquita*, ať jsme s tím šrotem co nejdřív na letišti.“ Nastartoval.

Teprve teď po něm hodila postranním pohledem. Pocit nevolnosti, který ji poslední dobou pronásledoval, nahradilo nutkání nahlas se zasmát. Santiago Rodriguez, vysoký bezmála dva metry a obalený vyvinutým svalstvem, se temenem hlavy málem dotýkalo stropu kabiny malého vozu a koleny volantu.

Hodil po ní úsměvem, ze kterého jí svého času měkla kolena, a s hlasitým zarachocením zařadil rychlost. Od chodníku odráželi s pištěním protáčených pneumatik.

Cestou z města, které se jí na pět let stalo domovem, jen mlčky sledovala ubíhající ulice. Měla pocit, jako by jí srdce uvízlo v hrdle. Zkoušela odhadnout, kdy se bude moci vrátit do svého bytu, sedět u stolu v kanceláři, zajít si s dobrou knihou na kávu do oblíbené kavárny. *Kdy se budeš moci znovu cítit v bezpečí? A kdy opravdu budeš v bezpečí?*

Když se pak pomalu posouvali dopravní zácpou po východním dálničním obchvatu, odkašlala si a nadhodila: „Povídal jsi, že mi všechno vysvětlíš.“

Santi s odpovědí vyčkal, dokud je nepředjel dlouhý nákladní vůz s přívěsem. „Kolik toho víš o snaze přivést k soudu kartel, který má na svědomí smrt tvého otce?“

Při zmínce o kartelu jí začalo šumět v uších a znovu

se jí zmocnil ohlupující pocit nevolnosti. Její rodiče vlastnili společnost, která zajišťovala dopravu všemožných nákladů do celého světa. Před patnácti měsíci se s nimi spojil zástupce jihoamerického kartelu a nabídl astronomické sumy peněz za možnost používat jejich námořní kontejnery k pašování drog. Rodiče nabídku rázně odmítli. Kartel nabídku zdvojnásobil, oba Lopezovi ale i pak odmítli spolupracovat.

Den poté našli Buddyho, svého psa, utopeného v bazénu. Od té chvíle se už vše měnilo jen k horšímu. Rodiče se nenechali zastrašit, zvýšili ostrahu a uvědomili policii.

Čtvrt roku po prvním kontraktu s kartelem se pak otec jednoho dne vydal autem na golf. Domů se už nevrátil, protože půl kilometru před golfovým hřištěm narazil do zadní části nákladního vozu a zemřel hned na místě nehody. Vyšetřování ukázalo, že mu někdo poškodil brzdy.

„Vím, že se nás ho snaží zbavit nová ochranka vedená nějakým Filipem,“ vypravila sevřeným hrdlem.

„Během posledního měsíce se věci daly rychle do pohybu. Angažuje se v tom i Interpol. Shromažďují poslední střípky skládanky, aby mohli udělat jeden velký zátah a zatknout všechny členy kartelu najednou. Jeden z Felipeho lidí dostal tip, že se o razii kartel dozvěděl a plánuje teď akci, která by jí zabránila.“

Jen stěží se jí povedlo uvolnit hlasivky dost na to, aby mohla hlesnout: „A ta jejich akce se týká přímo mě?“

„Ano. Chtějí vyděsit tvoji matku, aby zničila všechny důkazy. V tuto chvíli jsou to totiž jediné neprůstřelné důkazy, které proti nim úřady mají.“

Věděla, o čem Santi mluví. Den po manželově smrti volal Rosarii Lopezové zástupce kartelu. Významně se zmiňoval o jeho smrti a nedbale se poptával po zdraví její těhotné dcery Marisy. Nevyslovená výhrůžka se

nedala nepochopit. Rosaria souhlasila, že se se zástupcem setká, a vzala si na setkání s ním velké náušnice, ve kterých bylo umístěné odposlouchávací zařízení. Elsa ani dnes nedovedla pochopit, kde vzala její matka, zdrcená žalem, odvahu vstoupit přímo do jámy lvové. Kartel jí během rozhovoru předložil nové požadavky a s nimi i nezvratné důkazy o tom, kdo měl na svědomí Markovu smrt. Následovaly další výhrůžky.

Zločinci teď byli přesvědčení, že mají její rodinu v hrsti. Dokonale při tom podcenili matčino odhodlání zajistit bezpečí dcerám i vnoučeti. Rosaria nahrávku z jednání několikrát zkopírovala, na hodinu propustila dosavadní ochranku a na Santiho doporučení najala Felipeho Lorenziho. Jeho lidé posílili ochranu domu a doprovázeli je teď na každém kroku. Komunikace s kartelem sice rázem ustala, nikdo se ale neodvažoval uvěřit, že by tím byla celá věc uzavřená. Elsa se snažila zpracovat vše, co se právě dozvěděla, její mysl se ale zmítala v příliš mnoha protichůdných pocitech, než aby dovedla strážlivě uvažovat. „Proč se o mě staráš ty a ne Felipe?“

„Požádala mě o to tvoje matka,“ odvětil s pokrčením ramen. Vrátil se v duchu k rozhovoru, který se odehrál před pěti dny. Seděl tehdy v zahradě s Rosarií a její starší dcerou Marisou. Už několik měsíců od nich pravidelně dostával zprávy o vývoji situace a do boje Lopezových o spravedlnost investoval vlastní čas a úsilí. Nechal se zasvětit do všech podrobností o tom, jaké nebezpečí teď začalo hrozit Else.

Rosaria na něj upřela pevný pohled zelenohnědých očí. „Přiveď mi ji zpátky domů, Santi.“

Její prosba jej nepřekvapila. „Nebylo by lepší poslat pro ni Felipeho a jeho lidi? Jsou to odborníci.“

„Poskytnou ti všemožnou pomoc, tobě ale věřím.“ V očích se jí zaleskly slzy.

Řeči se tak místo ní ujala Marisa: „Pro ně je Elsa jen další pracovní úkol.“

Pochopil. Byl víceméně členem rodiny už od chvíle, kdy před lety Lopezovi zaměstnali jeho matku jako hospodyně. Bylo mu tehdy deset a Elsa se teprve měla narodit. Za vše, co kdy měl, za vše, čím byl, dlužil Rosariině rodině. Nebylo nic, co by pro ni neudělal.

Elsa si teď položila hlavu na rám okna a vyčerpaně zavřela oči. Její rodiče vždy věřili, že je Santi málem svatý. Byly doby, kdy tomu věřila i ona.

Myslí se jí mihla vzpomínka na první mejdan v domě bez dohledu dospělých. *Kolik ti mohlo být, patnáct, šestnáct?* Rodiče si tehdy samozřejmě mysleli, že s nimi budou i nějací zodpovědní dospělí. Nikdy by je ani nenapadlo, že jim bude lhát. Zkusila kouřit, cigareta jí ale byla tak odporná a tolik po ní kašlala, že už to podruhé nezkusila. Zkusila se tedy napít piva. Ani to jí nechutnalo, jiný alkohol ale v domě nebyl.

Jak je obvyklé u mejdanů bez dospělých, věci se začaly rychle vymykat kontrole. Když se pak někomu povedlo rozbít velkou televizi, byla ještě dost střízlivá, aby si uvědomila, že je nejvyšší čas odejít. Poslala otci zprávu s prosbou, aby ji přijel vyzvednout. Rozhodla se, že bude moudřejší počkat na odvoz před domem společně s kamarádkami Lolou a Carmen.

Přidalo se k nim pár starších chlapců, o kterých se všechny tři shodly, že jsou přitažliví. Když jim nabídli po další láhvi piva, s chichotáním přijaly a v jejich naivitě je ani nenapadlo, že je nedostávají zadarmo.

Splátky si vybrali v podobě upatlaných polibků a dlaní ve výstřizích a pod sukněmi. Nikdy by si nepomyslela, že její první polibek bude cítit zvětralým pivem a vychladlým cigaretovým kouřem. Připadlo jí, jako by se líbala s Rokem, uslintaným mastifem svého otce. Když se ale pokusila chlapce odstrčit, jen ji k sobě ještě pevněji přitiskl.

Nedostala dost času k tomu, aby se vyděsila, protože hned nato na ně padl velký stín a o zlomek vteřiny

později se chlapec vznášel se kousek nad zemí, jako by se jej zmocnilo tornádo. Teprve o další vteřinu později si uvědomila, že jeho podivný pohyb není následek vzdušného proudu, ale jednoduše toho, že ho Santi uchopil zezadu za krk a zvedl nad zem.

Zatímco jej jednou rukou svíral a rdousil, sáhl druhou do kapsy a s úsměvem jí hodil klíčky. „Počkej na mě v autě, *chiquita*. I s kamarádkami.“

Z bezpečí Santiho vozu pak všechny tři s tvářemi přitisknutými k okénkům sledovaly, jak se Santi ubírá do domu. O chvíli později se z něj začali trousit dospívající v různém stádiu podnapilosti. Když se za nimi vrátil do vozu, vyzval je, aby se připoutaly, zapnul rádio a celou cestu si propěpěvoval popěvky, který v něm právě hráli. O tom, co se stalo v domě, odmítl hovořit.

„Cos tomu klukovi udělal?“ optala se Elsa, když rozvezl její kamarádky domů. Nebylo nutné vyptávat se, proč pro ni místo otce přijel on. Odjakživa za něj vyřizoval nejrůznější pochůzky.

„Nic, co by stálo za řeč,“ odvětil.

„Ublížil jsi mu nějak?“

„Jak by ses cítila, kdyby ano?“

Chvilku se nad tím zamyslela. „Dobře. Ale taky špatně.“

Zasmál se. „Neublížil jsem jemu ani jeho povedeným kamarádům. Můžu ti ale odpřisáhnout, že nikdo z nich si už k tobě ani žádné jiné nic nedovolí.“ Jeho hlas zvážněl. „Chci, abys mi slíbila, že až zas někam půjdete, budete jedna na druhou dávat pozor. Chápu, že jsi ve věku, kdy si chceš leccos vyzkoušet, ale musíš být opatrná, aby se ti při tom nic nestalo. U žen spočívá jejich síla v počtu. Rozumíš, co tím chci říct?“

Právě oné noci se do Santiho bezhlavě zamilovala. Ze dne na den jí tvář s výrazným nosem a širokými ústy a černýma očima obklopenýma věčnými vráskami ze

smíchu začala připadat jako ta nejpřitažlivější, jakou kdy spatřila. Druhý den pak dostala od příliš troufalého chlapce velkou kytici doprovázenou vzkazem s omluvou.

Dárky ale dostala i od Santiho, i když trochu jiného druhu – kapesní alarm, pepřový sprej a první lekci sebeobranu.

I když teď měla matce za zlé, že její bezpečí svěřila do rukou právě Santimu, dokonale chápala, proč se matka rozhodla právě pro něj. Stejně jako ona věděla, že by Santi nikdy nedovolil, aby jí někdo ublížil. Přestože během posledních deseti let vlastními silami nabyl nezměrný majetek, vedle kterého se bohatství Lopezových zdálo nepatrné, byl dál ochotný riskovat vlastní krk pro jejich rodinu. Jeho oddanost rodině nikdy ani na okamžik nezakolísala.

Ucítila, jak jí z útrob vyprchává strach, který se v ní hromadil už několik týdnů. Hrůza a děs se rozplynuly v pocitu bezpečí, který vždy zažívala po jeho boku. Nechtěla si úlevu kazit nenávisť, kterou v ní zanechalo to, jak krutě se k ní zachoval před pěti lety.

Ze vzpomínek na léta dospívání se probrala teprve ve chvíli, kdy Santi zajížděl s vozem na parkoviště před letištním hotelem. Zastavil hned vedle vchodu. Když se pokusila otevřít dvířka, položil jí dlaň na paži.

„Počkej.“

Čekala.

Teprve když se ujistil, že nikde v okolí není žádný podezřelý vůz, ji vybídl: „Pojď se mnou a všechny otázky si nech pro sebe, dokud nebudeme sami.“ Dlouhými kroky vešel do hotelu a vydal se přímo k recepci. K jejímu překvapení vytáhl z kapsy dva pasy a podal je recepční spolu s platební kartou. Výměnou dostal klíč od pokoje. Mlčky jí pokynul k výtahu.

Předpokládala, že s ní bude chtít až do odletu zůstat ukrytý v hotelovém pokoji, proto ji překvapilo, když ve